

i Begyndelsen i alt Fald have Vanskelighed ved at tilegne sig den militære Lovgivnings Aand og Forudsætninger. Jeg tilstår, at jeg betragter det som et aabent Spørgsmaal, hvad der er rigtigt i saa Henseende eller ikke; men det forekommer mig rigtignok, at Lovforslaget er saaledes affattet, at det temmelig nødvendigt forudsætter Auditorer, altsaa juridisk dannede Mænd, ved Retsspekens Udøvelse. Jeg ser i alt Fald ikke, at det vil kunne undgaaes. Hvorvidt Udarbejdelsen af passende Veiledninger og Instruktioener vilde kunne bøde paa Forslaget i saa Henseende, skal jeg lade være usagt; men da slike Veiledninger jo tillige maa optage en stor Del af den borgerlige Straffelovs Bestemmelser, vil det under alle Omstændigheder være et baade omfangsrigt og overmaade svært Arbejde, som ikke Mange vilde kunne magte.

Efter disse almindelige Bemærkninger angaaende det foreliggende Lovforslag skal jeg tillade mig at fremhæve et Par Enkeltheder. Jeg skal først tillade mig at henlede ærede Medlemmets Opmærksomhed paa § 202. § 202 giver Regler for den arbitrære Straffemyndighed, det vil sige den Myndighed til at straffe uden Dom, som tilkommer visse Befalingsmænd, forsaavidt de ere Officerer. Efter den hidtil gjældende Ret har Enhver, hvem en arbitrær Straf er ikjendt, uden Henhyn til af hvem og uden Henhyn til, hvori Straffen bestaar, Ret til at forlange Krigsret. Han har Lov til at sige: Jeg modtager ikke denne Straf, men forlanger Krigsret. Til Gjengæld løber han den Risiko, at han, hvis Krigsretten skulde finde, at han uden Grund har vægret sig ved at modtage den af den Foresatte ikjendte Straf, bliver straffet strengere. Denne gamle Regel, som vore Føll efterhaanden have gjort sig fortrolige med, er bleven noget indskrænket ved Bestemmelsen i det næstsidste Stykke i Paragrafen. Det hedder nemlig: „Heller ikke kan han fordre Sagen henvist til Retten, naar Straffen uden Dom overhovedet kun er et af Disciplinarmidlerne, Srettesættelse, Bagtarvest i ikke over 6 Dage osv.“, i disse Tilfælde foreslaar altsaa Udskættelse i Modsetning til det hidtil Gjældende at berøve den Vedkommende, hvem arbitrær Straf ikjendes,

Ret til at forlange Krigsret. Jeg tror, det er mindre heldigt. Jeg tror, at det for det Første maa siges at stemme med Retfærdigheden, det er vistnok Noget, de Fleste her i Salen have paa Sjælelsen, at man ikke skal kunne ikjendes Straf af Enkeltmænd uden foregaaende Undersøgelse. Jeg tror, Retfærdigheden kræver, at der ingen Straf paalægges uden Undersøgelse, og uden at der fældes en Dom af vedkommende, almindelige, kompetente Domstol. Naar man beskruget her er afvegen fra, hvad den almindelige Retssjælelse altsaa tilfører, har man som Støtte derfor anført, at det kunde give Anledning til forskjelligt Bryderi, at der meget hyppigt vilde kunne blive holdt Krigsret, og da der kun er 8 Auditorer i hele Armeen, vil der gaa megen Tid hen og foraarlagtes Omkostninger paa flere Maader. Jeg vil nu paa ingen Maade bestride, at det kan blive Tilfældet, at der kan finde Tidsspilde Sted og paadrages Omkostninger, men, mine Herrer, vi maa ikke overse, at Retten til at begjere Krigsret, vil have sin Betydning allerede derved, at den findes i Loven, blot derved, at den er tilstede; og den vil i Virkeligheden vistnok meget sjældent blive bragt til Anvendelse. Jeg har en Del Erfaring i saa Henseende, idet jeg i 7 Aar har været ansat ved en hel Del Afdelinger, nemlig saa at sige alle de Troppesafdelinger, der saa i det sydlige Holsten. Det var et meget større Antal Tropper, end der i Almindelighed hører ind under en militær Jurisdiktion; og i de 7 Aar, jeg var der, veed jeg med Bestemthed, at der kun var to Tilfælde, hvor den Vedkommende vægrede sig ved at modtage en arbitrær Straf. I det ene Tilfælde fandt Krigsretten, at det var med Rette, han vægrede sig ved at modtage Straffen, i det andet Tilfælde fik Vedkommende forhoiet Straf. Med denne Erfaring for Die, en Erfaring, som jeg tør antage ikke er gjort af mig alene, men som vistnok vil være gjort over hele Armeen, tror jeg at kunne paasta, at de Tilfælde, i hvilke der vil blive forlangt Krigsret imod en arbitrær Straffekjendelse, ville blive meget faa, og jeg tror derfor ogsaa, at det fra dette Synspunkt vil anbefale sig at forandre Reglen, som den staar i § 202, saa at man bliver staa-